

Arrest

nr. 258 489 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat F. QUAIRIAT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Uit de verklaring op eer en de voorgelegde vliegtuigtickets blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 27/10/2020 tot 22/01/2021 en hier sinds 12/02/2021 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 12/02/2021 start de referentieperiode van 180 dagen op 17/08/2020.

-betrokkene heeft hier 88 dagen verbleven van 27/10/2020 tot 22/01/2021, zodoende had hij bij binnenkomst op 12/02/2021 nog recht op een verblijf van 2 dagen (tot 13/02/2021).

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat de partner van betrokkene zwanger is, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn zwangere partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"4.1.

De bestreden bestuursbeslissing dd. 03/03/2021, wordt betekend met een termijn van 7 dagen na de kennisgeving.

4.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten, en dit binnen de 7 dagen.

Er werd ten aanzien van verzoeker immers nog geen vorige bevel om het grondgebied te verlaten genomen en er wordt tevens niet gemotiveerd waarom hem een kortere termijn dan 30 dagen wordt gegeven!

4.3.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.4.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt: (...)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- *De gezinscel van de verzoeker in België ;*
- *De verzoeker woont samen met zijn Belgische partner en haar twee minderjarige kinderen ;*
- *De verzoeker heeft een langdurige relatie met een Belgische onderdane ;*
- *Verzoekers partner is op heden zwanger, om deze reden werd een procedure prenatale erkenning beoogd ;*
- *Verzoeker is op heden niet in de praktische mogelijkheid om het grondgebied te verlaten door de heersende maatregelen voor COVID-19, zo is er op heden een reisverbod.*

4.5. Aangaande de specifieke omstandigheden: COVID 19

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden.

Op heden dient dus vooreerst rekening gehouden te worden met de geldende coronamaatregelen. Zo gelden er op heden weer heel wat restricties en is er zelfs een algemeen reisverbod vanuit België.

Naast het feit dat DVZ aldus helemaal niet motiveert waarom verzoeker slechts 7 dagen de tijd krijgt om het grondgebied te verlaten is dit voor hem op heden ook praktisch onmogelijk!

Verzoeker staat dit met de nodige bewijzen; zo zijn er geen vluchten naar Italië voor mei en zijn er ook geen bussen beschikbaar, (zie stuk 7 en 8)

4.6. Aangaande het familie-en gezinsleven

Daarnaast moet de DVZ ook rekening houden met het gezinsleven.

- 4.6.1.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingewet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien betrokkene in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Dat verzoeker evenwel op geen enkel ogenblik werd gehoord, enkel werden de feitelijke omstandigheden zoals gekend door de gemeentelijke diensten overgenomen in de beslissing.

Zo kreeg verzoeker niet de gelegenheid om zijn standpunt kenbaar te maken. Indien hij deze kans zou hebben gekregen zou DVZ op de hoogte geweest zijn van de langdurige relatie van verzoeker en dat zij de nodige documenten aan het verzamelen zijn met het oog op een prenatale erkenning.

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het feit dat uit het dossier blijkt dat hij zou samenwonen met zijn partner en har minderjarige kinderen en dat zijn partner op heden zwanger is, maar dat dit hem niet automatisch recht op verblijf geeft.

De verwijderingsbeslissing - bijlage 13 - stelt na deze summiere uiteenzetting simpelweg dat 'de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dus niet strijdig is met het artikel 74/13'.

Er is evenwel geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden zoals vooropgesteld door de wet, verzoeker diende immers aanwezig te zijn om de administratieve stappen voor de prenatale erkenning te zetten en kan op heden bovendien het land niet verlaten. Verzoeker werd hieromtrent ook niet gehoord. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

- 4.6.2.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft : (...)

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende: (...)

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers sprake van een effectief familie- en gezinsleven.

Verzoeker en zijn Belgische partner vormen al geruime tijd een koppel en verwachten binnenkort samen een kindje.

Zij hebben aldus een duurzame en stabiele relatie.

Zij hebben op heden dan ook al de nodige stappen ondernomen teneinde een prenatale erkenning te bekomen bij de bevoegde diensten, (zie stuk) Evenwel wachten zij op heden enkel nog op de legalisatie van de geboorteakte van verzoeker.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoeker.

Bovenstaande elementen worden ook niet ontkend in de bestreden beslissing.

Verzoeker en zijn Belgische partner hebben wel degelijk de benodigde stappen ondernomen om hun duurzame relatie en de band met hun kind te laten officialiseren.

Uit deze bewijsstukken blijkt dat op datum van 02/03/2021 verzoeker en zijn partner reeds contact opnamen met de bevoegde diensten om de erkenning te laten plaatsvinden, (zie stuk 13)

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat aldus niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

- *De gezinscel van de verzoeker in België ;*
- *De verzoeker woont samen met zijn Belgische partner en haar twee minderjarige kinderen ;*
- *De verzoeker heeft een langdurige relatie met een Belgische onderdane ;*
- *Verzoekers partner is op heden zwanger, om deze reden werd een procedure prenatale erkenning beoogd ;*
- *Verzoeker is op heden niet in de praktische mogelijkheid om het grondgebied te verlaten door de heersende maatregelen voor COVID-19, zo is er op heden een reisverbod.*

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is absoluut onzorgvuldig te noemen.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker gehoord omtrent de specifieke omstandigheden. Zijn partner is op heden immers zwanger, de bevalling staat gepland voor augustus 2021.

Intussen ondernam het koppel reeds verschillende stappen om het kind prenataal te laten erkennen, (zie stuk 13) Op heden ontbreekt enkel nog een legalisatie van de geboorteakte van verzoeker.

De motivering van de beslissing kan dus absoluut niet als afdoende worden aanzien. Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Tot op heden hebben verzoeker en zijn partner er immers ook alles aan gedaan om de geldende regels correct na te leven en om elke stap in hun relatie op zorgvuldige wijze te zetten. Zij waren zich dan ook van geen kwaad bewust toen verzoeker in februari reeds terugkeerde naar België om bij zijn partner en ongeboren kind te zijn, om hen te ondersteunen.

Verzoeker kan verschillende documenten voorleggen ter staving van zijn gezinsleven en het feit dat hij de vader is van het op heden ongeboren kindje. Hij legt om deze reden diverse medische attesten van

opvolging voor, gelet op de geldende coronamaatregelen kon verzoeker evenwel zijn partner niet bijstaan bij deze verschillende gynaecologische raadplegingen. Wel is de betrokkenheid en steun zeer groot, (zie stuk 9 -11)

- 4.6.3.

Verzoeker en zijn partner hebben wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM!

Zo wonen zij wanneer verzoeker in België verblijft samen op hetzelfde adres bij mevrouw, (zie stuk 5)

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken wringt zich in alle bochten om een bevel tot verlaten van het grondgebied te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de stand van zaken van de erkenning van het kind en een proportionaliteitstoetsing dienen te voeren tussen het recht op gezinsleven van de verzoeker en de bescherming van het algemeen maatschappelijk belang.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermingswaardig privé- en/of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven . Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Het al of niet bestaan van een "familielevens" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn Belgische partner en zijn ongeboren kind.

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat verweerster op de hoogte was van de Belgische vriendin van verzoeker alsook van de zwangerschap, doch laat compleet na om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren!

Louter motiveren dat omwille van het gegeven dat verzoeker en zijn Belgische partner samenwonen en dat zij op heden zwanger is, dit geen automatisch recht op verblijf geeft, is onzorgvuldig.

Meer zelfs. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de stappen die verzoeker wél heeft ondernomen, (zie supra)

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie.

Voor de interpretatie van het gezinsleven kan dienstig worden verwezen naar een arrest van Uw Raad, dd. 26/11/2018 met nummer 212 899.

4.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de verplichting om een uitwijzingsbevel te geven.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om rekening te houden en afdoende te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met het daadwerkelijke gezinsleven met zijn partner en hun ongeborn kindje. Tevens moet er rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

In concreto werd absoluut geen rekening gehouden met het gegeven dat de verzoeker zijn partner niet zomaar kan achterlaten. Zij is op heden zwanger en verzoeker is op heden bezig met de prenatale erkenning van het kind.

Ook kan zijn partner hem onmogelijk achterna reizen om hun gezinsleven in Italië verder te zetten. Verzoekers partner is Belgische en is verankerd in de Belgische samenleving, zij is hier momenteel ook aan het werk en heeft hier nog twee minderjarige kinderen.

Opnieuw benadrukt verzoeker dat het bovendien op heden praktisch onmogelijk is om het land te verlaten! Hiermee werd absoluut geen rekening gehouden, noch werd hieromtrent iets gemotiveerd.

Het is duidelijk dat de motivering stereotiep is en derhalve niet draagkrachtig te noemen is.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker ernstig geschaad.

De zienswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk gevolgd worden.

Het is disproportioneel om te oordelen dat verzoeker- die een kindje verwacht en momenteel een procedure prenatale erkenning aan het opstarten is - geacht wordt terug te keren naar Italië.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt : Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs de moeite niet nam om verzoeker naar behoren te horen omtrent zijn gezinsleven en de specifieke geldende omstandigheden. Meer nog, er werd hem slechts 7 dagen gegeven om het land te verlaten, dit wordt evenwel nergens gemotiveerd.

Om deze reden werd niet afdoende rekening gehouden met volgende elementen:

- *De gezinscel van de verzoeker in België ;*
- *De verzoeker woont samen met zijn Belgische partner en haar twee minderjarige kinderen ;*
- *De verzoeker heeft een langdurige relatie met een Belgische onderdane ;*
- *Verzoekers partner is op heden zwanger, om deze reden werd een procedure prenatale erkenning beoogd ;*
- *Verzoeker is op heden niet in de praktische mogelijkheid om het grondgebied te verlaten door de heersende maatregelen voor COVID-19, zo is er op heden een reisverbod.*

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een effectieve relatie heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan en dat hij bovendien binnenkort een kindje verwacht samen met zijn partner.

Het kerngezin van de verzoeker wordt effectief gevormd door hemzelf en zijn partner. Binnenkort zal daar een kindje bijkomen.

Door het terugsturen van de verzoeker, wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt, en dit net op een moment waarbij de ondersteuning dat verzoeker wenst en dient te bieden aan zijn partner, cruciaal is.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

4.8.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke en algemene situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij, als vreemdeling die houder is van een door één der lidstaten afgegeven verblijfstitel, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij wordt verduidelijkt dat uit de verklaring op eer en de voorgelegde vliegtuigtickets blijkt dat de verzoekende partij hier verbleven heeft van 27 oktober 2020 tot 22 januari 2021 en hier sinds 12 februari 2021 opnieuw verblijft, dat het hier telkens gaat om een kort verblijf, dat de verzoekende partij de negentig dagen op honderdtachtig dagen niet gerespecteerd heeft, dat de referentieperiode van honderdtachtig dagen start op 17 augustus 2020 aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 12 februari 2021, dat de verzoekende partij hier achtentachtig dagen heeft verbleven van 27 oktober 2020 tot 22 januari 2021 zodoende dat zij bij binnenkomst op 12 februari 2021 nog recht had op een verblijf van twee dagen, tot 13 februari 2021. De verwerende partij geeft verder weerslag van haar onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt in dit verband dat het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en haar minderjarige kinderen haar geen automatisch recht op verblijf geeft, dat ook het feit dat haar partner zwanger is haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat de verzoekende partij gescheiden wordt van haar zwangere partner en haar minderjarige kinderen van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat er rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij kan, gelet op voornoemde motieven, niet dienstig betogen dat nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze beslissing rekening houdt met haar gezinssituatie.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet alleen dient aan te tonen dat haar situatie conform een wettelijke bepaling is, doch eveneens dient te motiveren waarom effectief, in het voorliggend geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder haar rechtsmiddelen af te wachten, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij concreet toelicht waarom zij meent dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. In de bestreden beslissing wordt immers verduidelijkt, het weze herhaald, dat uit de verklaring op eer en de voorgelegde vliegtuigtickets blijkt dat de verzoekende partij hier verbleven heeft van 27 oktober 2020 tot 22 januari 2021 en hier sinds 12 februari 2021 opnieuw verblijft, dat het hier telkens gaat om een kort verblijf, dat de verzoekende partij de negentig dagen op honderdtachtig dagen niet gerespecteerd heeft, dat de referentieperiode van honderdtachtig dagen start op 17 augustus 2020 aangezien de laatste

binnenkomstdatum werd geregistreerd op 12 februari 2021, dat de verzoekende partij hier achtentachtig dagen heeft verbleven van 27 oktober 2020 tot 22 januari 2021 zodoende dat zij bij binnenkomst op 12 februari 2021 nog recht had op een verblijf van twee dagen, tot 13 februari 2021. Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de verwerende partij effectief toepassing maakt van de betreffende wettelijke bepaling. In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij diende te motiveren waarom plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder haar rechtsmiddelen af te wachten, laat zij na toe te lichten welke rechtsmiddelen de verwerende partij niet heeft afgewacht en waarom de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren.

Daar waar de verzoekende partij benadrukt dat het op heden praktisch onmogelijk is om het land te verlaten, dat hieromtrent niets werd gemotiveerd, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.16. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij praktisch in de onmogelijkheid was en is om het land te verlaten zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren.

In zoverre de verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op een afdoende wijze kennis heeft van haar persoonlijke en algemene situatie, maakt zij dit gelet op de bespreking van de overige middelenonderdelen evenmin aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij verder nog betoogt dat de motivering stereotiep is en derhalve niet daadkrachtig te noemen is en dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan worden genomen, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de relevante specifieke individuele, persoonlijke en humanitaire elementen van het geval en de relevante elementen die betrekking hebben op de hogere rechtsnormen – zoals zal blijken uit wat volgt – en dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt mede onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Waar de verzoekende partij vooreerst stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout begaat door aan haar mee te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten en dit binnen de zeven dagen, dat er ten aanzien van haar immers nog geen vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, dat er tevens niet wordt gemotiveerd waarom haar een kortere termijn dan dertig dagen wordt gegeven, dat de verwerende partij helemaal niet motiveert waarom zij slechts zeven dagen de tijd krijgt om het grondgebied te verlaten, kan de Raad slechts vaststellen dat heden de maximumtermijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek werd bereikt en overschreden. Hierop gewezen ter terechtzitting en gevraagd naar het actueel belang bij haar middelonderdeel, stelt de verzoekende partij dat ze de toegekende termijn van zeven dagen te kort vond, dat het geen redelijke termijn is, ook gelet op de covid-19 pandemie.

De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grieven.

2.6. De verzoekende partij voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij en haar Belgische partner al geruime tijd een koppel vormen en binnenkort samen een kindje verwachten, dat zij aldus een duurzame en stabiele relatie hebben, dat zij op heden dan ook al de nodige stappen ondernomen hebben teneinde een prenatale erkenning te bekomen bij de bevoegde diensten, dat zij evenwel op heden wachten op de legalisatie van haar geboorteakte, dat zij wel degelijk de benodigde stappen hebben ondernomen om hun duurzame relatie en de band met hun kind te laten officialiseren, dat uit de bewijsstukken bij het verzoekschrift blijkt dat zij en haar partner op 2 maart 2021 reeds contact opnamen met de bevoegde diensten om de erkenning te laten plaatsvinden, dat zij, wanneer zij in België verblijft, op hetzelfde adres als haar partner woont.

2.8. De verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een effectief familie- en gezinsleven. *In casu* betwist de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar partner en de minderjarige kinderen van haar partner niet en gaat zij over tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat de partner van betrokkene zwanger is, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn zwangere partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. (...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Aldus blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het daadwerkelijke gezinsleven met haar partner en ongeborn kindje, dat zij geen twijfel heeft geuit over de familiebanden tussen haar met haar Belgische partner en haar ongeborn kind en "een proportionaliteitstoetsing" heeft gemaakt "tussen het recht op gezinsleven van de verzoeker en de bescherming van het algemeen maatschappelijk belang".

Het betoog dat zij en haar partner wel degelijk een relatie hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat zij onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven heeft, dat het koppel intussen reeds verschillende stappen nam om het kind prenataal te laten erkennen, dat enkel nog een legalisatie van haar geboorteakte ontbreekt, dat de motivering niet afdoende is, dat een beschermingswaardig gezinsleven een feitelijke kwestie is die niet staat of valt met het officieel karakter ervan, is dan ook, gelet op het niet betwisten van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven en gelet op het feit dat hiermee rekening werd gehouden en hieromtrent een belangenafweging werd doorgevoerd in de bestreden beslissing, niet dienstig.

2.9. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij op de hoogte was van de Belgische vriendin en de zwangerschap, doch compleet naliet om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren, dat louter motiveren dat omwille van het gegeven dat zij en haar Belgische partner samenwonen en dat zij op heden zwanger is, haar geen automatisch recht op verblijf geeft, onzorgvuldig is, dat het gaat om een discretionaire bevoegdheid tot afgifte van het bevel en de verwerende partij een ruimere motiveringsplicht heeft, dat de afgifte van een bevel geen verplichting is, dat nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie, dat de overheid in staat moet zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met internationale verdragen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos geschaad worden, dat hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt rekening houdend met het individueel dossier, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging blijkt die overigens niet beperkt is tot de loutere stelling dat het gegeven dat zij en haar Belgische partner samenwonen en dat zij op heden zwanger is, haar geen automatisch recht op verblijf geeft. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing voorts dat het feit dat de verzoekende partij wordt gescheiden van haar zwangere partner en de minderjarige kinderen van haar partner van tijdelijke duur is, namelijk de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat een terugkeer naar het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging onzorgvuldig of niet deugdelijk is. Zij maakt geenszins aannemelijk dat haar belangen ernstig worden geschaad.

De Raad merkt in dit verband op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat de verzoekende partij op grond van haar Italiaanse verblijfsvergunning opnieuw voldoet aan de voorwaarden voor een regelmatige binnenkomst en een regelmatig verblijf in het Rijk, zoals aldus ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.10. De verzoekende partij betoogt dat rekening moet worden gehouden met haar specifieke omstandigheden, dat er *in concreto* geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij haar partner niet zomaar kan achterlaten, dat haar partner op heden zwanger is, dat zij op heden bezig is met de prenatale erkenning van het kind, dat haar partner haar onmogelijk achterna kan reizen om hun gezinsleven in Italië verder te zetten, dat haar partner Belgische is en verankerd is in de Belgische samenleving, dat zij hier momenteel aan het werk is en hier nog twee minderjarige kinderen heeft, dat door haar terug te sturen, het kerngezin volledig uit elkaar wordt gerukt, en dit net op het moment waarbij haar ondersteuning die zij aan haar partner wenst en dient te bieden cruciaal is.

De Raad wijst er vooreerst op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het motief dat de scheiding tussen de verzoekende partij en haar zwangere partner en de minderjarige kinderen van haar partner van tijdelijke duur is niet foutief of kennelijk onredelijk was. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat zij, gelet op het feit dat zij een Italiaanse verblijfsvergunning heeft en aldus negentig op honderdtachtig dagen op het Belgische grondgebied mag verblijven, niet in staat was de bestreden beslissing uit te voeren en nog (ruim) voor de uitgerekende bevallingsdatum terug te keren. Waar zij stelt dat zij op geen enkel ogenblik werd gehoord omtrent de specifieke omstandigheden, dat haar partner op heden zwanger is en dat de bevalling gepland staat voor augustus 2021, toont zij evenmin aan dat het kennen van de uitgerekende datum een invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing nu zij niet aantoonde dat zij bij het uitvoeren van de bestreden beslissing niet in de mogelijkheid zou geweest zijn terug te keren voor deze datum. In zoverre de verzoekende partij zich heden nog op het grondgebied bevindt en zij meent dat zij omwille van de uitgerekende bevallingsdatum heden niet langer gevolg kan geven aan het bevel, staat het haar vrij de verlenging van termijn om op het grondgebied te verblijven, te vragen op humanitaire gronden op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij wijst op de cruciale ondersteuning die zij aan haar partner wenst en dient te bieden, laat zij na te verduidelijken welke ondersteuning haar partner nodig heeft of waarom deze ondersteuning cruciaal is en een tijdelijke scheiding in de weg staat. Zij toont met haar betoog dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat het *in casu* gaat om een scheiding van tijdelijke duur en dat een terugkeer naar het land waar zij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een gezinsleven, noch dat bij deze beoordeling met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij op heden bezig is met de prenatale erkenning van het kind, toont zij niet aan op welke grond de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Een procedure tot erkenning geeft niet automatisch recht op verblijf. Overigens blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de zwangere partner van de verzoekende partij doch heeft geoordeeld dat een tijdelijke scheiding mogelijk is. Door louter voor te houden dat zij haar partner niet zomaar kan achterlaten, dat haar partner op heden zwanger is, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voornoemd motief maar toont zij niet aan dat het foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM was om te stellen dat een tijdelijke scheiding mogelijk is. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat de erkenningsprocedure niet of niet verder vanuit het buitenland kan worden gevoerd en alsdan ook niet dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

De verzoekende partij beperkt zich verder tot de bewering dat haar partner haar onmogelijk achterna kan reizen om hun gezinsleven in Italië verder te zetten, maar maakt dit geenszins aannemelijk. In de mate dat zij stelt dat haar partner Belgische is en verankerd is in de Belgische samenleving, dat zij hier momenteel aan het werk is en hier nog twee minderjarige kinderen heeft, laat zij na om in dit verband concrete stavingstukken omtrent de verankering in de Belgische samenleving en de tewerkstelling voor te leggen. Zij toont in die zin dan ook niet aan dat haar partner en de minderjarige kinderen van haar partner in de onmogelijkheid zouden verkeren haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van waar zij een lang verblijf geniet, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij toont geenszins aan dat het voor haar partner en de minderjarige kinderen van haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het kerngezin volledig uit elkaar wordt gerukt, en dit net op het moment waarbij haar ondersteuning die zij aan haar partner wenst en dient te bieden cruciaal is.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat huidige beslissing in strijd is met de positieve verplichtingen die op de verwerende partij rusten en een inmenging vormt in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens die *in casu* absoluut niet gerechtvaardigd is. Evenmin maakt zij *in casu* aannemelijk dat het disproportioneel is om te oordelen dat zij die een kindje verwacht en momenteel een procedure prenatale erkenning aan het opstarten is geacht wordt terug te keren naar Italië.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 212 899 van 26 november 2018 van de Raad, wijst de Raad erop dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest vergeleken kunnen worden met de feiten die de onderhavige zaak kenmerken.

2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

2.12. In de mate dat de verzoekende partij tevens verwijst naar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en in dit verband stelt dat de beslissing manifest de grondrechten schendt, wijst de Raad op wat volgt.

Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: *“Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”*

Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

2.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.14. Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en de minderjarige kinderen van haar partner haar geen automatisch recht op verblijf geeft, dat ook het feit dat haar partner zwanger is haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar zwangere partner en de minderjarige kinderen van haar partner van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Aldus blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de samenwoning van de verzoekende partij met haar partner en met de zwangerschap van die laatste. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de stappen die zij heeft ondernomen, waarbij zij duidt op het gegeven dat zij op heden bezig is met de prenatale erkenning van het kind, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden. De loutere intentie om een kind te erkennen geeft de verzoekende partij immers geen automatisch recht op verblijf. Overigens blijkt, het weze herhaald, dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de zwangere partner van de verzoekende partij doch geoordeeld heeft dat een tijdelijke scheiding mogelijk is. De verzoekende partij betoogt dat zij aanwezig diende te zijn om de administratieve stappen voor de prenatale erkenning te zetten, maar laat na dit concreet aannemelijk te maken en toont in die zin dan ook niet aan dat de erkenningsprocedure niet (verder) kan worden gevoerd vanuit het buitenland. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij wel degelijk een grondig onderzoek had moeten voeren naar de stand van zaken van de erkenning van het kind. Gelet op het feit dat de loutere intentie om een kind te erkennen de verzoekende partij geen automatisch recht op verblijf geeft en de verzoekende partij niet aantoonde dat de erkenningsprocedure niet (verder) vanuit het buitenland kan gevoerd worden, toont zij ook niet aan dat, indien de verwerende partij op het hoogste zou zijn geweest van de intentie tot het opstarten van de erkenningsprocedure, dit een invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven, waarbij zij verduidelijkt dat zij een gezinscel heeft in België,

samenwoont met haar Belgische partner en de twee minderjarige kinderen van haar partner, een langdurige relatie heeft met een Belgische onderdaan en haar partner op heden zwanger is en om deze reden een procedure prenatale erkenning werd beoogd noch dat de verwerende partij "*compleet na[laat] om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren*".

2.15. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft, zodat met het hoger belang van het kind *in casu* geen rekening diende te worden gehouden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij verschillende documenten kan voorleggen ter staving van het feit dat zij de vader is van het op heden ongeborn kindje, dat zij om deze reden diverse medische attesten van opvolging voorlegt, dat zij evenwel, gelet op de geldende coronamaatregelen, haar partner niet kon bijstaan bij deze gynaecologische raadplegingen, dat haar betrokkenheid en steun wel zeer groot is, merkt de Raad vooreerst op dat uit de voorgelegde attesten geenszins blijkt dat zij de vader is van het ongeborn kind van haar partner. Zoals de verzoekende partij zelf aanvoert, was zij op het ogenblik van het schrijven van het verzoekschrift de nodige documenten aan het verzamelen met het oog op een prenatale erkenning. Aldus stond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verwantschap tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind geenszins vast zodat in die zin niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met het hoger belang van het nog ongeborn kind.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij samenwoont met haar Belgische partner en de minderjarige kinderen van haar partner, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dit feit haar geen automatisch recht op verblijf geeft en dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar zwangere partner en de minderjarige kinderen van haar partner van tijdelijke duur is. Aldus blijkt dat met de samenwoning met de minderjarige kinderen van de partner rekening werd gehouden en werd gewezen op het feit dat het *in casu* om een scheiding van tijdelijke duur gaat. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het hoger belang van de minderjarige kinderen van haar partner een tijdelijke scheiding in de weg zouden staan derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden.

2.16. Wat haar gezondheidstoestand betreft, stelt de verzoekende partij dat op heden rekening dient gehouden te worden met de geldende coronamaatregelen, dat er op heden weer heel wat restricties gelden en er zelfs een algemeen reisverbod vanuit België is, dat het voor haar op heden praktisch onmogelijk is om het grondgebied te verlaten, dat zij dit staft met de nodige bewijzen, dat het heden voor haar praktisch onmogelijk is om het grondgebied te verlaten, dat er voor mei geen vluchten naar Italië zijn en dat er ook geen bussen beschikbaar zijn.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst of naar een land binnen de Schengenzone waarvoor zij over de vereiste documenten beschikt om zich er naartoe te begeven (*in casu* Italië). Waar de verzoekende partij in dit verband een betoog voert omtrent de coronamaatregelen en meent dat het voor haar heden praktisch onmogelijk is om het grondgebied te verlaten, wat zij zoals zal blijken uit wat volgt overigens niet aannemelijk maakt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Door te stellen dat op heden rekening dient gehouden te worden met de geldende coronamaatregelen, dat er op heden weer heel wat restricties gelden, dat het heden voor haar praktisch onmogelijk is om het

grondgebied te verlaten, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk was en is om terug te keren naar Italië. Zij stelt weliswaar dat er een algemeen reisverbod vanuit België is, maar in de eerste plaats moet hieromtrent worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar zij verblijfsrecht bezit niet valt onder de gebruikelijke betekenis van een “reis”. De verzoekende partij toont verder niet aan welke rechtsnorm haar het verbod oplegt om terug te keren naar Italië. Waar zij wijst op het feit dat dat er voor mei geen vluchten naar Italië zijn en dat er ook geen bussen beschikbaar zijn, gaat zij eraan voorbij dat het bevel haar betekend werd op 3 maart 2021, zoals zij zelf aangeeft in haar verzoekschrift, zodat een verwijzing naar het niet beschikbaar zijn in mei van vluchten en bussen niet dienstig is om een onmogelijkheid het grondgebied te verlaten aan te tonen. Voor zover kan worden aangenomen dat er sprake was van een “algemeen reisverbod” moet er bovendien op worden gewezen dat het middel op dit punt thans juridische grondslag mist nu er heden geen sprake is van een algemeen reisverbod vanuit België en het hoe dan ook slechts een tijdelijk gegeven betrof. Nu de verzoekende partij tot op heden niet gedwongen werd het grondgebied te verlaten, toont zij dan ook niet aan welk belang zij nog heeft bij haar betoog. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij thans nog een belang heeft bij het betoog dat er voor mei geen vluchten naar Italië zijn en dat er ook geen bussen beschikbaar zijn.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij rekening diende te houden met de geldende coronamaatregelen of hierover diende te motiveren.

2.17. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er “geen rekening werd gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden zoals vooropgesteld door de wet”.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel in dit verband aangetoond.

2.18. Nu de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar familie- en gezinsleven haar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verhinderde om tijdelijk terug te keren naar Italië, maakt zij niet aannemelijk dat de door haar in het kader van het hoorrecht in haar verzoekschrift aangehaalde elementen omtrent voornoemd familie- en gezinsleven – met name dat zij een langdurige relatie heeft met haar partner, dat haar partner op heden zwanger is, dat de bevalling gepland staat voor augustus 2021, dat zij de nodige documenten aan het verzamelen zijn met het oog op een prenatale erkenning, dat zij heden enkel nog op de legalisatie van de geboorteakte wacht en dat zij aanwezig dient te zijn om de administratieve stappen voor de prenatale erkenning te zetten – die reeds werden besproken in punten 2.10. en 2.14., van die aard zijn dat ze een invloed konden hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en toont zij dan ook niet aan dat, had zij gehoord geweest over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest.

In de mate dat zij zou voorhouden dat zij ook gehoord had moeten worden over de praktische onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten door de heersende maatregelen voor covid-19, blijkt uit punt 2.16. dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij in de onmogelijkheid was en is om het grondgebied te verlaten. Zij toont niet aan dat had zij hierover gehoord geweest, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest.

De verzoekende partij haalt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen andere elementen aan waarover zij gehoord had willen worden.

Gelet op het voorgaande is het betoog van de verzoekende partij dat het individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel een nuttig effect kan kennen indien zij in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, dat zij op geen enkel ogenblik werd gehoord, dat enkel de feitelijke omstandigheden zoals gekend door de gemeentelijke diensten werden overgenomen in de beslissing, dat zij niet de gelegenheid kreeg om haar standpunt kenbaar te maken, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zelfs de moeite niet nam om haar naar behoren te horen omtrent haar gezinsleven en de specifieke omstandigheden, dan ook niet dienstig.

2.19. Door enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en de inhoud van deze bepaling, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde bepaling geschonden is.

2.20. Daar uit hetgeen uiteengezet werd in punten 2.10. en 2.19. blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm, *in casu* artikel 8 van het EVRM en het recht op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en artikel 3 van het EVRM, zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij en haar partner er tot op heden alles aan gedaan hebben om de geldende regels correct na te leven en om elke stap in hun relatie op zorgvuldige wijze te zetten, dat zij zich dan ook van geen kwaad bewust waren toen zij in februari reeds terugkeerde naar België om bij haar partner en ongeborn kind te zijn, om hen te ondersteunen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Immers wordt de verzoekende partij *in casu* geen kwaad opzet verweten.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

2.21. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat of dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid kan voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.22. Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER